

[Marianne Jelved]

Det er et godt samfund, hvor få har brug for det sociale system, hvor systemet er indrettet, så det virkelig er hjælp til selvhjælp. Det vil sige, at det vel må være et mål at have et socialvæsen, som er til rådighed straks, når der er brug for det, og som mennesker kommer forholdsvis hurtigt ud af igen.

Den bedste socialpolitik er at afskaffe arbejdsløsheden. Det er hovedmålet. Det skal gøres, samtidig med at vi får grundlæggende orden på økonomien; ellers holder det ikke.

Dernæst må det være et mål, at der er fleksible og forskellige muligheder for indsats, når der er brug for det. Men samtidig må socialpolitikken tage udgangspunkt i det, den enkelte kan, og bygge på det. Den nye ældrepolitik er et godt, konkret eksempel. Derved stilles der krav til den enkelte, og det er i realiteten udtryk for respekt for den enkeltes personlige værdighed.

Konkrete eksempler er det forslag om aktivering af unge kontanthjælpsmodtagere, som ikke blev vedtaget i juni. Det er ikke lagt på hylde, der forhandles om det. Ideen er, at unge under 20 år, der søger kontanthjælp på grund af ledighed, skal have rådgivning og vejledning og hurtigst muligt i arbejde eller i uddannelse. Der skal stilles krav til dem. Den passiviserende politik afløses af den aktiviserende.

Det samme gælder på sygedagpengeområdet, hvor der dels skal ske en forenkling, dels en forstærket og hurtigere indsats for revalidering og beskæftigelse.

Men det er ganske betegnende for debatten, at de forskellige socialpolitiske forslag ofte bliver mødt med tilråbet: Forringelser!

Det Radikale Venstre opfatter det anderledes. Der er i realiteten tale om ændringer, der skal give den enkelte bedre muligheder for at klare sig selv, og det må dog være et værdigt mål.

Men socialpolitik er også forebyggelse. Derfor er det vigtigt at se på tværs af sektorer. I hverdagen hænger tingene unægtelig mere sammen, end de gør i systemerne. Derfor er nedsættelsen af et tværministerielt børneudvalg et vigtigt initiativ. Udvalget skal koordinere regeringens initiativ på børneområdet og formidle indsamlede erfaringer. Og det har en række konkrete arbejdsopgaver, bl.a. initiativer til bedre harmoni mellem familieliv og arbejdsliv – familien har brug for tid til at være sammen i – et informationsprojekt om børns kultur,

en tværgående erfaringsopsamling, der kan bruges til at formidle ideer ud lokalt. Børnene selv skal inddrages i projektet. Der skal samles viden om småbørnsfamiliernes behov, og der skal sættes ind på forskning om børn og unge og familiernes situation og behov. Disse initiativer skal rette opmærksomheden mod børnenes og familiernes hverdag, så vi kan få en ordentlig sammenhæng i de beslutninger, der skal træffes. Målet er at få indrettet vores samfund, så familierne og børnene har valgmuligheder og får bedre muligheder for sammenhæng i hverdagen.

Jeg har nævnt nogle af de gode resultater, der er nået, jeg har beskrevet de centrale opgaver, som Det Radikale Venstre gennem regerings-samarbejdet ønsker løst, de opgaver, der føres forhandlinger om i disse måneder, og jeg har gennem nogle konkrete eksempler beskrevet de ideer, vi i Det Radikale Venstre ønsker skal være bærende i omstillingen af det danske samfund.

Nu står Folketinget ved begyndelsen af en ny folketingssamling med store opgaver foran sig, og vi har alle i dette Folketing et ansvar for, at der skabes resultater, at opgaverne løses.

I forsommeren lagde regeringen sin plan for de nødvendige strukturændringer frem. Socialdemokratiet lagde også en plan frem. Ingen af disse planer kan samle 90 mandater. Men planerne viser, at interessen samler sig om de samme temaer. Regeringen har indledt forhandlinger med Socialdemokratiet, Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti, og statsministeren har med åbningstalen vist en klar imødekommenhed over for forhandlingsparterne.

Det, Danmark nu har brug for, er en opposition, der ikke kryber uden om besværlige beslutninger eller bruger kræfterne på mytedannelser.

Apropos myter: Dem samler jeg på for sjov, når der er tid. En af myterne skabes gennem et stadigt omkvæd, der hedder: Intern uenighed i regeringen. (*Munterhed*). Den sidste, jeg noterede mig, lyder omtrent således: »De runde vendinger i statsministerens tale afspejler intern uenighed i regeringen«.

Dér kan man bare se! Nu var regeringen faktisk enig om, at der skulle bruges runde vendinger for at vise åbenhed over for forhandlingsparterne.